

TURKIET

TÜRKİYE SOSYAL TARİH ARAŞTIRMA VAKFI
TÜSTAV
ARŞİVİ

Ansv. Utg. **Aktionsgruppen för turkiska folket**

tunelgat 3 lltr 11137 stockholm

18 DÖDSDOMAR

Erim har sedan sitt tillträde till makten den 19 mars 1971 gång på gång förklarat sin avsikt "att en gång för alla göra upp med dem som hotar landets enhet och integritet". De dödsdomar som avkunnades på lördagsmorgonen den 9 oktober är bara inledningen till en stort upplagd massaker på den militanta vänsteroppositionen i Turkiet. En polerad och raffinerad massaker under lagens täckmantel för att "förhindra att Turkiet blir anarkisternas och terroristernas land".

MUNKAVLE

För att tysta all kritik mot sina åtgärder har Erimregeringen lagt en effektiv munkavle på pressen. I slutet av april i år drogs dagstidningarna "Gumhuriyet" och "Aksam" in. I samma veva förbjöds de flesta vänsterpublikationer, då främst veckotidningarna. Någon vecka senare förbjöds också "Bogum", "Sabah" och "ANT". Förskodade tidningar ålades självcensur i beaktan av "nationens högsta intressen".

Rädslan för det skrivna ordet tycks stort bland Erim och hans anhängare, vars jakt på "omstörtande litteratur" inte ligger människojakten efter. Några OFFENTLIGA bokbål har visserligen inte anordnats, men biblioteken har tömts på regeringsmisshaglig litteratur, som bränts på annat håll. Och eftersom innehavet av misshaglig litteratur av M.I.T.-agenterna (turkiska säkerhetspolisen) betraktas som liktydigt med omstörtande verksamhet, har många skyndat sig att rensa ut i sina bokhyllor i ett land där ett Leninporträtt på väggen medför tortyr och fängelse. "Det räcker med att man uttrycker några originella idéer för att man ska bli anklagad för att vara vänstersympatisör, eller, ännu värre, kommunist", sade en professor vid naturvetenskapliga fakulteten till den franske journalisten Paul Balta.

Där rädslan för det skrivna ordet är så stort, är givetvis rädslan för dem som har det skrivna ordet i sin makt, journalisterna, författarna, inte mindre. I juli döm-

des författaren Yashar Kemal till 18 månaders fängelse för "kommunistisk propaganda". Han hade begått brottet att översätta Emil Burns "Handbok i marxismen". Samma månad dömdes journalisterna İlhan Selcuk och Oktay Kurtboke till ett års fängelse för "skymfande av statens och regeringens moraliska person liksom av militär- och säkerhetsstyrkorna".

NOTIS

Avkunnandet av de arton dödsdomarna tycks inte ha väckt någon större opinion i utlandet. Dagens Nyheter nöjde sig med att meddela detta i en notis på 17 rader. De svenska kvällstidningarna, som föredrar att skriva långa noveller om Anita Lindblom och Ricky Bruch, har höjt på ögonbrynen, inte mer. I en artikel i D.N. den 22 augusti drar Harald Hamrin en parallell med Burgosrättegångarna, där fyra dödsstraff väckte en våldsam proteststorm till liv. I Ankara har fascisterna endast gjort en blygsam början i sitt utrotningskrig mot vänstern genom att avkunna mer än fyra gånger fler dödsdomar. Har då Erimregeringen så totalt lyckats lura världsoinionen, att man tar det lugn som tillfälligtvis råder i Turkiet som ett tecken på inre stabilitet? "Omöjligt. Turkiet är en demokrati", med den motiveringen fick en 57-årig man avslag på sin ansökan om politisk asyl nyligen. De turkiska makthavarna tycks bättre än Franco och den grekiska militärjuntan ha lyckats med att skyla sitt förtryck och sina våldsdåd bakom en torftig fasad av demokrati.

ung kvinna nedslagen
av polisen under en
anti-imperialistisk
demonstration i
"demokratins" Turkiet

"Lagen ska slå ner som en slägga på orosmakarna." Orden är Erims egna och det är till det priset man köpt sig det tillfälliga lugnet. Genom att utdela ett slag åt högerextremisterna och tusenfalt fler åt vänstern - och "vänstern" är som vi redan sett ett begrepp med vidsträckt betydelse i Turkiet - tror man sig ha skapat en inre stabilitet, men det är ett lugn som hålls i schack genom terror, skräckvälde och oförminskat förtryck av samhällets lottlösa. Men eftersom det är överhetens, de välbesuttnas terror det rör sig om, klistrar man lugnt etiketten demokrati på det hela. Det är kanske här på sin plats att erinra om att "demokrati" ursprungligen betydde "folkstyre", en betydelse som tycks ha gått förlorad genom århundradenas lopp. Något folkstyre existerar inte i Turkiet.

BROTTENS KARAKTÄR

De dödsdömda tillhör alla T.H.K.O. (Turkiska Folkets Befrielsearmé). De dömdes "för att ha försökt störta den konstitutionella ordningen i Turkiet". De flesta är studenter. Medelåldern är 24 år. De anklagades för att ha kidnappat fyra amerikanska soldater i början av mars, och för att ha förövat bankrån och gjort aktioner mot polisstyrkorna. Det bör framhållas, att de fyra kidnappade soldaterna släpptes efter fyra dagar, utan att den krävda lösensumman utbetalats. Förutom de arton dödsdomarna utdelades tre fängelsedomar på fem år, och tre av de anklagade frigavs.

Detta är EN av de många rättegångar av liknande slag, som just pågår i Turkiet och där domstolsutslagen kan förväntas bli desamma - dvs. ett stort antal dödsdomar.

GRUNDLAGSÄNDRING

För att kunna döma de arton till döden har man varit nödsakad att företa en grundlagsändring. Vid ett hemligt möte i Marmarapaviljongen den 17 april framlade M.I.T.(!) förslagen till ändring av konstitutionen, presenterade de nya undantagslagarna, samt gick in på andra ämnen, som säkerhetspolisen normalt inte har något att göra med. General Dogu, chef för M.I.T., var den stora stjärnan vid detta möte. Senare blev

han tydligen för obekväm och utnämndes till ambassadör i Portugal.

Den 9 juli godkände den turkiska Nationalförsamlingens juridiska kommission en lag som medförde dödsstraff för kidnappning samt livstids straffarbete för försök till kidnappning, om denna sker av politiska skäl. Luftpirater döms till 15 års fängelse eller mera, om motiven är politiska.

I god tid före grundlagsändringen arresterades professor Numtaz Soysal, ansedd för att vara en av de mest kunniga auktoriteterna i konstitutionell rätt. "Lagen måste ha sin gång. De militära domarna är mycket samvetsgranna", förklarade Erim apropå detta i en intervju i Le Monde den 5 juli.

När förslaget till grundlagsändringen, som i många avseenden stympar och lemlästar de mänskliga rättigheterna i Turkiet, lades fram i juni var T.I.P:s (Det turkiska Arbetarpartiets) och den samlade vänsterns reaktion: "Nu är friheten avrättad i Turkiet." T.I.P., grundat 1961 och det enda tillåtna arbetarpartiet, har spelat en relativt obetydlig roll i den turkiska Nationalförsamlingen. Nu har dess stämma helt tystats - det totalförbjöds den 21 juli för att ha utsatt "nationella, språkliga och kulturella misshälligheter bland den turkiska nationens olika etniska minoriteter".

De politiska rättegångarna hade redan tagit sin början när grundlagsändringen kom till stånd den 20 september. De första arton dödsdomarna föll knappt tre veckor senare. Erims "vapen mot terroristerna" har en giljotinbilas skärpa och huvuden kommer att rulla. Konstitutionen från 1961 var en lyx för folket, anser Erim, som själv var med vid utarbetandet av denna. För de turkiska maktthavarna, som vill ha ensamrätt på lyxen i alla dess former, utgör till och med de fundamentala mänskliga rättigheterna en lyxvara, som de vill undanhålla folket.

TORTYR

Under de nu avslutade rättegångarna måste en av de anklagade bäras in på bår. Hans kropp var så försvagad av den tortyr han genomgått, att hans ben inte ville bära

honon. Man inser utan svårighet värdet av bekännelser frampressade under dylika förhållanden. I protest mot tortyren inleddes i augusti en hungerstrejk bland 83 av de anklagade, vars rättegångar just avslutats eller snart kommer att avslutas.

två revolutionärer, Cihan Alptekin och Tayfun Cinemre, offer för polisbrutaliteten

Polisbrutaliteten, förtrycket, våldförandet på de mänskliga rättigheterna försöker man dölja bakom en mask av yttre respektabilitet. Rädslan för att turisttillströmningen ska minska är stor. I en radiointervju den 4/6 1971 förnekade vicepresident Kocas att tortyr förekom, och han förkunnade att han genom den turkiska ambassadören i Paris inbjudit franska journalister att komma och med egna ögon se, att det inte förekom någon dålig behandling av fångarna och inte heller någon tortyr.

Vid sin ankomst till Turkiet bad de franska journalisterna att få träffa och tala med: i Ankara, professor Mumtaz Soysal, auktoritet i konstitutionell rätt, författaren Fakir Baykurt, ordförande i TÖS (lärarnas fackförening), samt två unga män anklagade för terrorism. I Istanbul, journalisterna Cetin Altan och Ilhan Selcuk samt två medlemmar av den revolutionära ungdomsorganisationen Dev Genc: Ilkay och Necmi Demir.

Journalisterna fick svaret att det var omöjligt, eftersom förhandsundersökningar pågick, och de förvånade sig över att vicepresident Kocas inte tänkt på detta, när

han gjorde sin inbjudan, eftersom sådana förhandsundersökningar var på gång med alla de fängslade. Till slut fick de tillåtelse att träffa journalisten Cetin Altan. Denne förklarade, att han själv inte torterats, men att han djupt upprörts inför andra som blivit torterade, däribland en ung man som misshandlats till eigenkännlighet.

I den klappjakt på vänstern som företogs på våren och sommaren i år blev de gripna i regel väl behandlade - om de var kända personligheter. Studenterna och arbetarna råkade värre ut. "Polisen har vissa metoder att tillgå", förklarade stabchefen för undantagstillståndets kommandotrupper. De torterade kan vittna om dessa metoders brutalitet: slag mot könsorganen, bortslitna naglar, bortfläkt mustascher, krossade och sönderbrända hälar.

MASSARRESTERINGAR

De flesta av de mer än 1000 arresteringar som företogs i somras gjordes med rapporter från M.I.T. som utgångspunkt, och det visar hur välorganiserad den turkiska säkerhetspolisen är och hur effektivt den fungerar som repressionsinstrument. Minst fyra beväpnade turkiska säkerhetsagenter befinner sig just nu i Stockholm, eftersom man fruktar ett attentat mot den turkiska ambassaden.

De turkiska makthavarna vill låta påskina att det var mordet på den israeliske generalkonsuln Elrom som framkallade sommarens massarresteringar. I själva verket hade arresteringsvägen tagit sin början flera månader tidigare och förberedelserna till den fanns i M.I.T. - kartoteken, upprättade sedan år tillbaka.

Fortfarande med dessa kartotek som utgångspunkt gjorde man folket till angivare genom att publicera foton på eftersökta "terrorister" i tidningarna och som affischer på husväggarna, samtidigt som man utfäste belöningar för dessa "terroristers" gripande, belöningar som uppgick till 3500 kronor per huvud i ett land, där medelinkomsten ligger på 1500 kronor. Man har också läst upp de eftersöktas namn i den

statsägda radion för att ytterligare förlän deras handlingar kriminalitetens stämpel.

ELROM

Genom sin oförsonliga hållning gentemot kidnapparna är det den turkiska regeringen själv som bär ansvaret för Elroms död. Man vägrade hårdnackat att underhandla med kidnapparna och fick stöd häri av den israeliska regeringen. Golda Meir mötte efter Elroms död stark kritik i Knesset (den israeliska riksdagen) för att ha uppmuntrat den turkiska regeringens hållning. Uri Avneri undrade, om inte den israeliska regeringen "offrat Elrom för en prestigepolitik genom att vägra alla slags kompromisser och all kontakt med kidnapparna". Israel Neuman uttryckte i en artikel i "Devar" (regeringstroget organ) sin förvåning över att ingen på förhand ifrågasatt den turkiska regeringens beslut att vägra underhandla med kidnapparna.

23 SKOTT

Måndagen den första juni sköts Huseyn Cevahir ner av den turkiska polisen och turkiska militärstyrkor. Han hade 23 kulor i kroppen. Han och hans kamrat, Mahir Cayan, misstänkta för att ha kidnappat och dödat generalkonsul Elrom, hade på söndagsmorgonen upptäckts i ingenjör Bingöl Erdumluş våning. På flykt undan polisen tog de sin tillflykt till den våning i vilken Sibel Erkan befann sig. Omringade, utan möjlighet att ta sig ut såg de endast en utväg: att skaffa sig fri lejd genom att använda flickan som gisslan.

Turkiska polis- och militärstyrkor tillkallades. Mer än 1000 män försedda med maskingevär, polishundar och stegar omringade huset. En turkisk officer förklarade, att man inte tänkte släppa igenom männen vad som än hände. Flickans far var beredd att offra sin dotter för nationens ära. "Det är ödet", lär han ha sagt. "Om hon dör, blir landet av med två förrädare." Genom att förfälska och förvanska det verkliga händelseförloppet lyckades de turkiska poliserna piska upp en sådan hatstämning

bland åskådarna att dessa var färdiga att lynscha de båda männen. "Vi har kommit dem på spåren", sa en polisman, "och vi ska skjuta ner dem som råttor."

Huseyn Cevahir

Mot slutet av eftermiddagen gick trupperna till attack. Cevahir sköts till döds. Cayan fördes svårt sårad till ett sjukhus, där han fick vård för att bli tillräckligt återställd för att hängas.

I den ännu ej avslutade rättegången mot de inblandade i kidnappningen av Elrom har Cayan förklarat att varken han eller Cevahir hade något med generalkonsulns död att

skaffa. Men detta kommer inte att förändra domstolsutslaget. Också Cayan och hans kamrater kommer att dömas till döden. Bödlarna vill försäkra sig om att de tilldelar vänstern ett sådant dråpslag att den, som man hoppas, aldrig mera kan återhämta sig.

MÖRKLÄGGNING

Man har gjort allt för att försöka få det att framstå som om de oroligheter som skakat Turkiet de senaste åren skulle vara helt koncentrerade till universiteten och vara förorsakade av en relativt liten grupp "vänsterextremister". Den utländska pressen har uppehållit sig vid vårens attentatvåg och glidit förbi massornas missnöjesyttringar, de massiva arbetarstrejkerna, de breda arbetardemonstrationerna. I en del landsänder har bönderna, trötta på regeringens ihåliga löften, själva exproprierat jorden, och man har fått tillkalla truppstyrkor för att driva bort dem.

I mer än sex månader har Turkiet haft undantagstillstånd. Det proklamerades den 26 april och har sedan dess förlängts med två månader i taget för att man i lugn och ro skulle kunna göra upp med "terroristerna". När man, trots att "lugnet" återställts, ytterligare förlängde undantagstillståndet den 26 september, ursäktade man detta med att man måste få tid på sig att genomföra det av marsmilitärerna krävda reformprogrammet. Det första undantagstillståndet proklamerades redan i juni 1970 till följd av våldsamma sammanstötningar mellan polis och demonstrerande arbetare.

den 15-16 juni 1970

NÅGRA SIFFROR

- Det finns 50.000 amerikanska soldater i Turkiet.
- Det finns 101 amerikanska militärbaser som disponerar över en sammanlagd yta av 1 miljon m².
- Den obligatoriska militärtjänstgöringen i Turkiet sträcker sig över 18 månader, under vilka familjen inte får någon ersättning. Lönen är några kronor i månaden.
- Turkiet bidrar med 500.000 soldater till NATO och ligger därmed 2:a efter U.S.A.
- Befolkningsökningen i Turkiet är ca 3 %.
- I det centrala Anatolien avlider 204 av 1000 barn före 1 års ålder. I Istanbul är siffran 123 av 1000 barn.
- Analfabetismen är 79 % bland kvinnorna, 45 % bland männen.
- 30 % av alla skolpliktiga barn går inte i skolan.
- 3 % av ungdomen i skolåldern har möjlighet till högre utbildning.
- Vid universiteten är bara 1 % av de studerande barn till bönder och arbetare, vilka utgör 90 % av befolkningen.
- 70-75 % av den arbetsföra befolkningen lever av jordbruk.
- 12 miljoner bönder har en genomsnittlig årsinkomst av ca 200 kronor.
- 600 godsägarfamiljer har en genomsnittlig inkomst av 150.000 kronor.
- Drygt hälften av landets byar saknar dricksvatten.
- 80 % av all industri är förstatligad, dvs. arbetarna avlönas av staten, men varorna köps upp av privata mellanhänder som sedan säljer dem dyrt till folket.
- En tobaksarbetare tjänar 40 öre/dag i genomsnitt, eftersom arbetet är säsongsbetonat.
- 4 miljoner turkar lever av säsongarbete.
- Mer än en miljon är helt arbetslösa.
- 500.000 turkar arbetar utomlands.
- Under 1970 sände dessa turkar hem 265 miljoner dollar.
- 40.000 kolgruvearbetare tjänar 5-7 kronor per dag. Deras arbetstid är 10-12 timmar.
- 85-90 % av dem grips av tuberkolos. 3,5 % förelyckas.

- 1970 devalverades den turkiska liran med 66 %.
- Levnadskostnaderna ökade med 72 % mellan 1963 och 1968.
- Skulderna till utlandet ökade från 1.600 milj. dollar 1964 till 3.400 milj. 1970.
- Vad beträffar utländskt kapital var den vinst som fördes it 1967-70 betydligt större än de gjorda investeringarna.
- Minst 8.000 politiska fångar.
- DET ÄR STRAFFBART I TURKIET ATT INSINUERA EXISTENSEN AV OLIKA SAMHÄLLSKLASSER.

Inflation med ökade levnadskostnader utan att inkomsterna för majoriteten av folket ökat i samma grad. Ett oförminskat förtryck av de misslottade. Och ändå så finner regeringen inte missnöjesorsakerna inom landet vara tillräckligt stora, utan vill se oroligheterna som en komplott mot landets säkerhet styrd av utländska krafter. "Den separatistiska rörelsen" förkunnade Erim i maj "har organiserats av ett främmande land i syftet att splittra Turkiet och har inget grepp om folket innanför Turkiets gränser." Tongångarna känns igen från Shahens Iran och många andra länder med regimer av samma slag som den i Turkiet.

Vilket detta land, som gång på gång spökar, skulle vara preciseras inte närmare. När Erim läste upp sitt regeringsprogram i parlamentet den 2 april framhöll han nödvändigheten av nära vänskapsband med U.S.A. och uttryckte också sin vilja att ytterligareutveckla förhandlingarna med Sovjet. Trots den stora kommunistkräcken hos makthavarna för dessa terrorister "som inte döljer sitt mål att krossa regimen och ersätta den med ett marxist-leninistiskt-maoistiskt system" (Elrom) erkände Turkiet den 5 augusti Folkrepubliken Kina och bröt samtidigt med Taiwan. Redan 1969, under Demirelepoken, upprättades handelsförbindelser med Kina i den förhoppningen att Turkiet på så sätt skulle kunna göra sig av med sitt överproduktionslager av tobak.

Turkiet, som både är medlem i Atlantpakten (NATO) och i CENTO (Bagdadpaktens fortsättning) där U.S.A. deltar i arbetet utan att vara full medlem, har många och goda tillfällen att frotera sig med sina amerikanska bundsförvanter, för vilka Turkiet

utgör en militärstrategisk oas av minst lika stor betydelse som Grekland. En amerikansk militär yttrade för inte så länge sedan: "Turkiet utgör mer än någonsin vår strategis centralpunkt. Att förlora Turkiet vore allvarligare för oss än att förlora Vietnam, Berlin och Israel."

KURDERNA

Det är således inte denne jätte i Väster, frihetens och de mänskliga rättigheternas baneman runt om i världen, som utgör ett hot mot de turkiska makthavarna. Tvärtom, det är U.S.A. som utgör garanten för att de maktägande blodiga sporrar kan fortsätta att tygla förtrycket utan att riskera att kastas ur sadeln. När Erim och andra talar om inre splittring i Turkiet är det i själva verket kurderna de syftar på. Kurderna, de dubbelt lottlösa, de dubbelt eftersatta i detta samhälle, där 12 miljoner bönder har en genomsnittlig årsinkomst av ca 200 kronor. Kurderna, som i regel kallas bergsturkar, utgör en ständig källa till oro för dem som styr Turkiet. Turkiets fem miljoner kurder, främst bosatta i det fattiga Anatolien, utsätts för ett ständigt ökande förtryck från de styrandes sida som här, liksom överallt i Turkiet, försöker krossa all opposition under ett ständigt ökande tryck av järnhälen.

Officiellt förnekas existensen av en kurdisk nation. Det kurdiska språket är förbjudet, liksom alla kurdiska sedvänjor. Nyhetscensur råder. Ett dekret från den 14/2 1967 "förbjuder och olagligstämplar införande och distribution i Turkiet av allt utländskt material på kurdiska, vilken form detta material än må ha (publikationer, grammofoonskivor, bandinspelningar)".

"Turkiet hotas av en revolt bland miljoner kurder, som utrustats med tjeckisk tillverkade vapen", sade turkiske justitieministern i ett uttalande den 28 april. Syrien fick också en kraftig känga och anklagades för att vara upphov till oroligheterna i södra Turkiet. Även Irak har råkat ut för anklagelser av liknande slag.

T.I.P., det turkiska arbetarpartiet, som mot konstitutionen betraktar kurderna som ett folk, har aktat sig för att tala om kulturellt självstyre för kurderna - till

skillnad från det irakiska kommunistpartiet. Detta hjälpte nu inte T.I.P. Kurdfrågan blev ändå dess fall i juni då det förbjöds för att ha utsatt "nationella, språkliga och kulturella misshälligheter bland den turkiska nationens etniska minoriteter" (se ovan).

OFFER

Det är inte enbart på "laglig" väg man försöker krossa all opposition. Under de senaste åren har ett stort antal arbetare och studenter kallblodigt mördats, slaktats, av högerextremister och poliser. Dessa mördare går fortfarande fria. Inget pris har satts på deras huvuden. Deras foton har inte affischerats på gatorna. Deras namn har inte blivit upplästa i radion. Inga försök har gjorts att ställa dem inför rätta. Makthavarnas lejda mördare går utanför lagen, är de styrandes huggverktyg, utgör garantin för att våldet och förtrycket kan fortsätta att regera i Turkiet.

två unga revolutionärer, Sinan Cemgil och Alparslan Özdoğan, mördade av regeringsstyrkor. efter mordet visades deras kroppar upp för allmänheten.

Elrom har också del i detta mördande. Han levererade uppgifter om turkiska revolutionärer som deltog i den palestinska kampen till turkiska säkerhetspolisen, och därigenom har ett okänt antal vänstermilitanter kunnat mördas, "försvinna", på återväg från Palestina till Turkiet.

"Även om vi lyckas skära av bläckfisken dess armar, så har vi inte lyckats finna dess hjärna", sa Erim i juli, och med detta syftar han på den utländska konspiration han tror hota Turkiet. Men det är inom landet revolutionen jäser. Så länge förtrycket, utsugningen, det blodlösa vardagsmördandet, de välbesuttnas våldförande på de mänskliga rättigheterna fortsätter, kommer revolutionen alltid att föda nya armar. Folkets kampvilja föds ur förtrycket.

1967 - 1971, EN ÖVERSIKT

september 1967

- 800 arbetare vid det amerikanska Tumpanebolaget i Incirlik strejkar, då de inte fått ut sin lön. Detta är första gången som en grupp organiserade arbetare sätter sig emot sina amerikanska arbetsgivare.

april 1968

- Våldsamma sammanstötningar mellan demonstranter och polisstyrkor med anledning av den amerikanska 6:e flottans besök i Istanbul. Polisen attackerar Tekniska Universitetets studentbostäder, varvid VEDAT DEMIRCIOGLU mördas av polisen - han kastas ut genom ett fönster på fjärde våningen.
- Protestdemonstrationer i Ankara. En polisbil krossar studenten ATALAY SAVAS.

november 1968

- Protestmarsch "för ett oberoende Turkiet" från Samsun till Ankara (mer än 40 mil)
- 197 arbetare gör en protestmarsch till Ankara, därför att de avskedats från sina fabriker i Samsun.
- Strejk vid "Magirus" monteringsfabriker i Istanbul
- Strejk i Keban vid ett utländskt dammbygge
- Strejk bland 5000 arbetare anställda vid NATO-ägda företag.

december 1968

- Ockupation av Ankaras flygfält i protest mot den amerikanska ambassadören Comers (kallad slaktaren i Vietnam) ankomst.

januari 1969

- Studenter vid Ankaras tekniska universitet protesterar mot den amerikanska ambassadörens besök där och tänder eld på hans bil. 15 studenter arresteras.

- Strejk bland tjänstemännen vid Väg- och Vattenbyggnadsstyrelsen.
- Strejk bland stuveriarbetarna i Istanbuls och Izmirs hamnar.
- Ockupation av Singerfabriken i Kartal. Sammanstötningar med polisstyrkor. Ett hundratal sårade.
- Generalstrejk bland textilarbetare vid statsägda fabriker. Mer än 30000 strejkande.

februari 1969

- Ockupation av jord i Atalan, nära Izmir.
- Ockupation av jord i Golluce.
- Stora anti-imperialistiska och antifeodala demonstrationer i Odemis och Akhisar.

demonstration mot den amerikanska 6:e flottan

- Demonstrationer under en hel vecka med anledning av att den amerikanska 6:e flottan på nytt besöker Istanbul. Vid ett stort anti-imperialistiskt möte den 16 februari dödas två arbetare, DURAN ERDOGAN och ALI TURGUT ATTAC, i sammanstötningar med högerextremister understödda av poliser. Ett hundratal sårade. Denna dag har fått namnet "Den Blodiga Söndagen".
- Ockupation av jord i Uzunburun.
- 20000 lärare demonstrerar i Ankara.

mars 1969

- Den 6:e flottans besök i Izmir annulleras. Den amerikanske ambassadören Comer hemkallas.
- Anti-imperialistiska protestmöten i Adana, Izmit, Ankara, Izmir.
- Gemensamt anti-imperialistiskt möte av bönder och unga revolutionärer i Malatya.

maj 1969

- Ockupation av jord i Hortuna, Pancar, Kuscuburnu, Haymana-culuk, Gaziantep-Oguzeli, Manargat och Yerkoy.
- Attacker mot banker i Hilvan för att jordägarna tillerkänts ytterligare krediter.
- Protester mot banker i Incesu-Camcavus.
- Sammanstötningar mellan bönder och gendarmstyrkor i Haran.
- Protestmarsch av bönder till rådhuset i Malatya, protest mot den amerikanska imperialismen och mot jordägarna.
- Strejk i NATO:s institutioner. Ockupation av Tuslogbyggnaden. Ständiga sammanstötningar mellan arbetare och polisstyrkor. Slagord: Ned med USA-imperialismen!
- Strejker i Bartin, Karabaglar, Hoechst, IEM, Konya.
- Fabriksockupation i Töpcular-Istanbul. Våldsamma strider mot polisstyrkor. I arbetare såras allvarligt. 15 arbetare arresteras.
- Anti-imperialistiska demonstrationer i Keller och Hancerli. Sammanstötningar med polisen.

- Strejk vid kromfabriken i Konya.

juni 1969

- 59 vänstermilanter arresteras anklagade för att ha lett jerdockupationerna och fabriksdockupationerna.
- Ockupation av universiteten i Ankara och Istanbul. Våldsamt motstånd för att hindra polisen från att tränga in i universitetsbyggnaderna.

juli 1969

- Bönderna i Soke demonstrerar. Polisen försöker hindra militanter från att delta i dessa demonstrationer.
- Ockupation av jord i Kirikharman-Po latli. Våldsamma sammandrabbningar mellan bönder och gendarmstyrkor. 3 sårade.
- Strejker i Izmit vid fabrikerna Pirelli, Jawa och Skoda.
- Generalstrejk bland arbetarna vid företaget Yol-Su-Elektrik i Istanbul, Ankara, Izmir, Adana, Antalya, Konya, Trabzon, Elazig, Diyarbakir, Van.

september 1969

- MUHAMMED TAYLAN ÖZGÜR, militant tillhörande Dev Genc, mördas mitt på dagen i Istanbul av en polis som flyr i en bil. Trots att man har denna bils registreringsnummer har mördaren fortfarande inte identifierats!
- 156000 lärare stödda av sina fackförbund (TÖS och İLK-SEN) bojkottar undervisningen i 4 dagar. De har ej strejkrätt.
- Ockupation av Gamakfabriken i Istanbul. En arbetare, SERİF AYÇIN, dödas av en poliskula under sammanstötningar med polisen.
- PER-SEN; tjänstemännens fackförening, bojkottar den allmänna administrationen. 2 stora demonstrationer.
- 9 militanter tillhörande Dev Genc fängslas.
- 5 ljtmanter avskedas från armén för att de undertecknat en anti-imperialistisk deklaration kallad "De 69 officerarnas deklaration".

januari 1970

- Boykott av Mellanösterns tekniska universitet.

februari 1970

- II militanter som deltagit i det palestinska folkets väpnade kamp arresteras när de återvänder till Turkiet.

mars 1970

- Bondedemonstrationer i 80 byar i Nallihan, nära Ankara.
- Revolutionära Kvinnors Organisation organiserar i Ankara en frihetsmarsch gemensamt med de mördade revolutionärernas mödrar.
- Medlemmar i Dev Genc attackerar en utställning anordnad av en mot-revolutionär marionettorganisation "för vänskap mellan Turkiet och Sydvietnam. 8 militanter arresteras.
- Dev Genc:s ordförande arresteras för "försök till att provocera armén till uppror."
- Aktioner mot Hotell Hilton, PAN-AM, Philips i Istanbul.
- Ockupation av Istanbuls flygfält för att hindra amerikanska flygplan från att landa.
- Sammandrabbningar i universitetsstaden. En läkare dödas av fascisterna.

april 1970

- Strejk bland 1000 arbetare vid Fontefabriken i Istanbul.
- Fabriksockupation i Istanbul (Sungurlar).
- 10000 gruvarbetare protesterar mot de reaktionära fackföreningarna.
- Teodlarna ockuperar fabrikerna i Rize. Arresteringar.
- Ockupation av det gamla parlamentet, varifrån revolutionärer förklarar det andra nationella frihetskriget ha börjat.

juni 1970

- Protester och starkt motstånd hos arbetarna mot reaktionära lagprojekt som begränsar den fackliga friheten och aktiviteten.
- 15 juni. Alla arbetare i Istanbulregionen strejkar. På eftermiddagen

den 15 - 16 juni 1970

spridda demonstrationer, sammanstötningar.

- 16 juni. 120000 arbetare demonstrerar. Överallt kommer det till sammanstötningar. 6 dödas. Flera hundra såras. 3 månades undantagstillstånd proklameras i Istanbul och Kocaeli. 130 arbetare, 50 militanter tillhörande Dev Genc, 12 fackföreningsledare arresteras anklagade för att vara ansvariga till demonstrationerna.

oktober 1970

- 2 stora fabriker i Ankara ockuperas av arbetarna. Vid en av fabrikerna upphör ockupationen efter några dagar, vid den andra fortsätter den. Ägaren tillkallar polis som gör slut på ockupationen efter blidiga strider. Stödstrejker i hela landet. Studenterna demonstrerar. Ett stort antal militanter arresteras.

december 1970

- Fascisterna mångdubblar sina attacker mot de revolutionära styrkorna.
Många revolutionärer dödas av dessa fascister, däribland HUSEYİN ARSLANTAS; NAIL KARACAM och İLKER MANSUROĞLU.

januari 1971

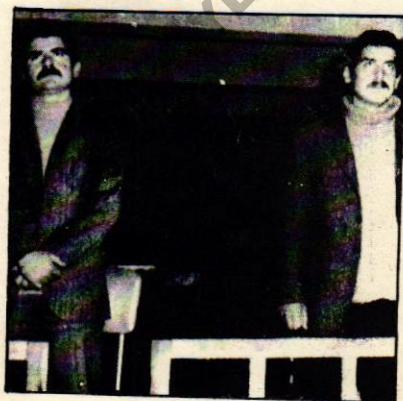
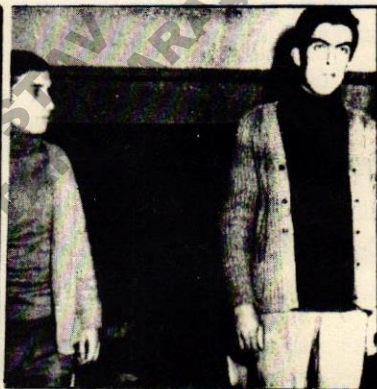
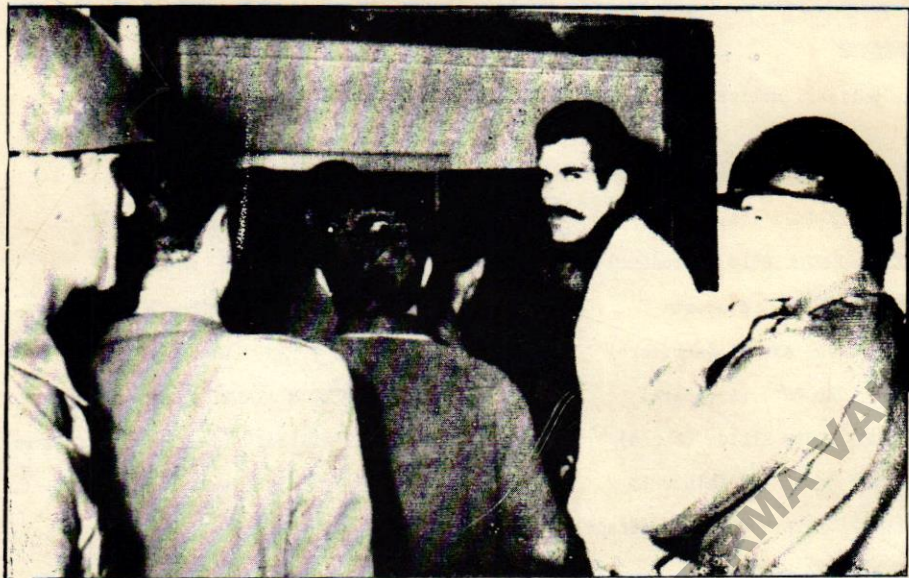
- 2 dagars demonstrationer i Izmir
- Fabriksockupationer, jerdockupationer, universitetsockupationer.
- 4 amerikanska soldater kidnappas av T.H.K.O. (Turkiska Folkets Befrielsearmé)
- Studenterna bjuder polisen motstånd när den vill tränga sig in i statsvetenskapliga fakulteten i Ankara för att söka efter de 4 amerikanska soldaterna. 3 dödas. 25 såras. 500 studenter arresteras.
- 12 mars. En grupp turkiska militärchefer ställer ett ultimatum till den turkiska regeringen.
- Premiärminister Demirel tvingas avgå. Erim sätts i hans ställe.

MÖRDADE

av poliser, militärer eller högerextremister 1969-maj 1971

MEHMET CAVDAR (gruvarbetare)	HUSEYIN CAPKAN (arbetare)
SATILMIS TEPE (arbetare)	ILKER MANSUROGLU (student)
VEDAT DEMIRCIOLU (student)	SERAFETTIN ERSOY (student)
ATALAY SAVAS (student)	ALI RIZA KESKIN (bonde)
ALI TURGUT AYTAC (arbetare)	MEHMET TURAN (bonde)
DURAN ERDOGAN (arbetare)	SERAFETTIN ATALAY (TIP-ledare)
MEHMET DOGAN KILIC (bonde)	HIDIR ALTINAY (fackföreningsledare)
MEHMET CANTEKIN (student)	SENEL ERDAL (studerande)
MUSTAFA TAYLAN ÖZGÜR (student)	ALI HAN ULUG (TIP ledare)
FEHMI KAYA (bonde)	Mehmet SUSUZ (Bonde)
MEHMET BUYUKSEVINC (student)	GASIP INAL (TIP Medlem)
BATTAL MEHETOGLU (student)	HUSEYIN CEVAHIR (Student)
SERIF AYGUN (arbetare)	ALPARSLAN ÖZDOGAN (Student)
NECAT GUCLU (läkare)	SINAN CEMGIL (Student)
MAHMUT OZTAS (bonde)	NİYAZI TEKİN
DURSUN YANARDAG (bonde)	
ABDURRAHMAN BOZKURT (arbetare)	
YASAR YILDIRIM (arbetare)	
MEHMET GIDIK (arbetare)	
MUSTAFA BAYLAN (arbetare)	
SAHIN CAVUS (arbetare)	
MUSTAFA KUSEYRIOGLU (student)	
HUSEYIN ARSLANTAS (student)	
NAIL KARACAM (student)	
ZEKI ERDOGAN (arbetare)	
TALCIN ERGONUL (arbetare)	
NECMEETTIN GIRTIOGLU (fackföreningsledare)	

7 av de 18 dödsdömda
Högst upp Deniz Gezmis
I mitten Atilla Keskin, Hüseyin Inan,
Recep Sakin, Mehmet Asal
Nederst Osman Alkis, Ercan Öztürk